

عنوان مقاله:

مفاخره؛ جلوه ای از نقد شعر در ادب فارسی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 17، شماره 33 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مهدی فیاض - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین

اسماعیل گلرخ ماسوله - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین

خلاصه مقاله:

در این مقاله مفاخره یا خودستایی به عنوان شیوه ای آزاد در نقد شعر مورد بررسی قرار می گیرد. مساله این است که آیا می توان مفاخره را تاحدودی به عنوان یکی از مظاهر و ابزارهای نقد شعر در میان شاعران تلقی کرد شاعران عموماً در تمجید از آثار خود یا ترجیح آن بر آثار دیگران تحت نفوذ احساسات و تاثرات درونی خود بوده و معیار دقیقی برای داوری در نظر نداشته اند؛ ازاین رو تحت تاثیر وضعیت حاکم بر زندگی فردی و اجتماعی خود، دیدگاه های عموماً تاثری خود را درباره آثار خود در اشعارشان آورده اند. روش این مقاله برای تحقیق درباره این مساله مبتنی است بر تحلیل محتوا و توصیف نمونه های آثار منظوم به همراه بررسی رابطه مفاخره با سبک شعری شاعران و ذکر دلایلی برای روی آوردن شاعران به مفاخره؛ در نتیجه، مفاخره در مطاوی آثار ادبی فارسی به عنوان عنصری سبک ساز دیده می شود که می توان آن را از منظر نقد ادبی حائز اهمیت دانست؛ ولی آن را در قالب نوعی از نقد موسوم به نقد بی معیار و نقد ذوقی یا نقد تاثری می توان بررسی کرد و به طور کلی مفاخره در شعر با هر دیدگاهی که صورت گیرد، در بسیاری از مواقع می تواند دربردارنده نقد شعر خود یا دیگران باشد.

کلمات کلیدی:

مفاخره، نقد تاثری یا ذوقی، نقد شعر، نقد فتوایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1009225>

